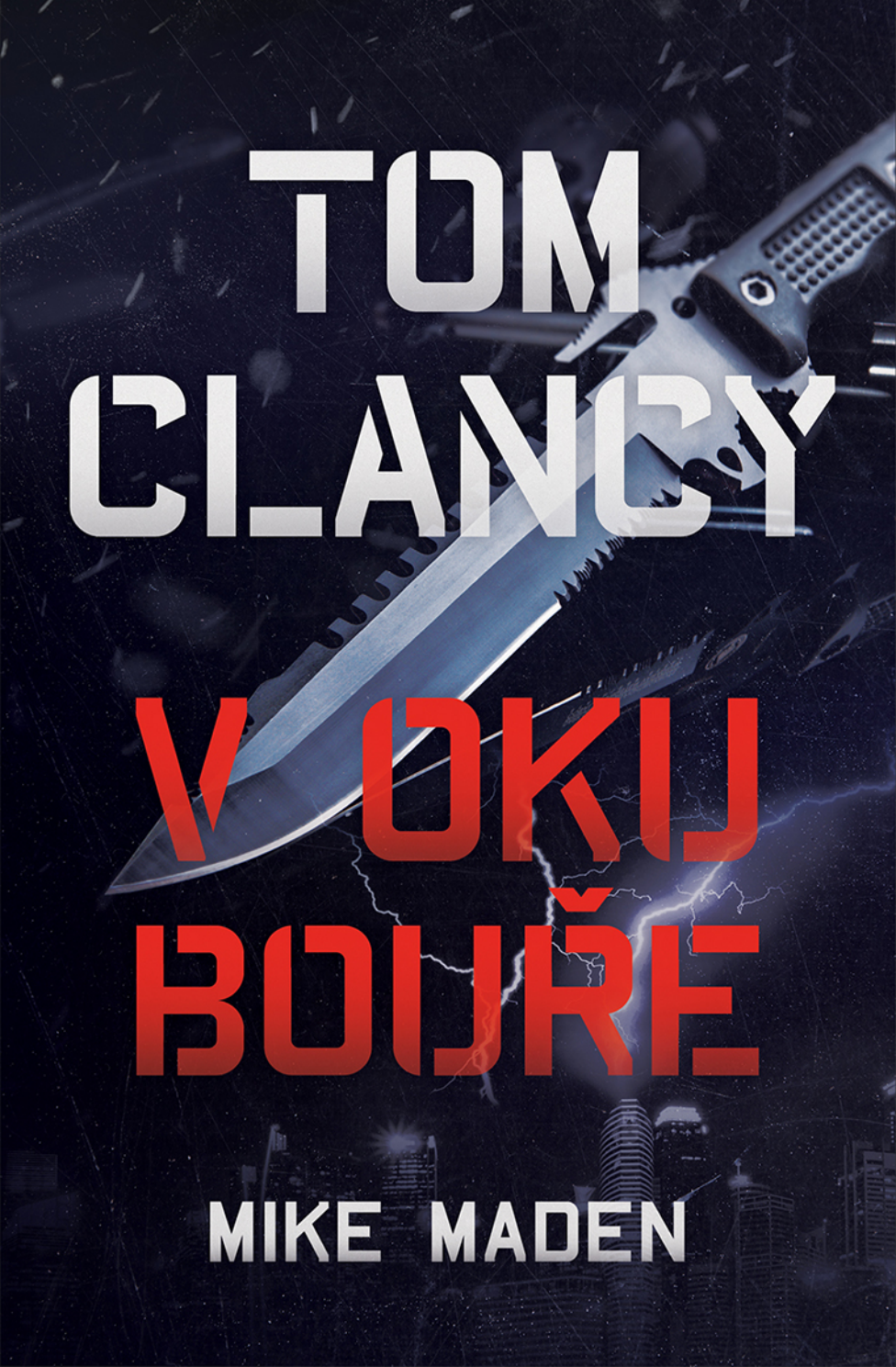

TOM
CLANCY

V OKU
BOUŘE

MIKE MADEN

Tom Clancy:
V OKU BOUŘE

TOM CLANCY: POINT OF CONTACT

Copyright © 2017 by The Estate of Thomas L. Clancy, Jr.; Rubicon, Inc.;
Jack Ryan Enterprises, Ltd.; and Jack Ryan Limited Partnership

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Boleslav Ryljak, 2020

Cover © Kreatika s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-736-5 (pdf)

TOM CLANCY:

VOKU

BOUŘE

Mike Maden

VENDETA

HLAVNÍ POSTAVY

VLÁDA SPOJENÝCH STÁTŮ

Jack Ryan: prezident Spojených států amerických

Scott Adler: ministr zahraničních věcí

Mary Pat Foleyová: ředitelka Národního zpravodajství

Robert Burgess: ministr obrany

Jay Canfield: ředitel CIA

Arnold Van Damm: personální ředitel Bílého domu

CAMPUS

Gerry Hendley: ředitel Campusu a Hendley Associates

John Clark: operační ředitel

Domingo „Ding“ Chávez: velitel operací Campusu

Dominic „Dom“ Caruso: zástupce velitele operací Campusu

Jack Ryan ml.: člen Campusu/finanční analytik

Gavin Biery: ředitel oddělení informačních technologií

Adara Shermanová: členka Campusu

Bartosz „Midas“ Jankowski: člen Campusu

OSTATNÍ

Paul Brown: forenzní účetní Hendley Associates

Weston Rhodes: bývalý americký senátor; člen představenstva Marin Aerospace

- dr. Gordon Fairchild:** výkonný ředitel Dalfan Technologies
- Lian Fairchildová:** vedoucí oddělení bezpečnosti Dalfan Technologies (dcera Gordona Fairchilda)
- Yong Fairchild:** finanční ředitel Dalfan Technologies (syn Gordona Fairchilda)
- Čche Ha-kuk:** vůdce Korejské lidově demokratické republiky (KLDR)
- Ri Kwan-ju:** náměstek z Generálního ředitelství administrativních služeb (KLDR)
- Tervel Zvězděv:** bývalý příslušník bulharské tajné služby (VSB)

*Ropné pole Albuskjell, Severní moře
Norsko
56° severní šířky, 3° východní délky*

Buď umrzne, nebo se utopí.

Nebyl si jistý, co z toho přijde jako první. Ne že by na tom snad záleželo. Tak jako tak si totiž byl Jack Ryan mladší jistý, že během následujících dvou minut zemře.

Jejich gumovým úderným člunem F 470 Zodiac zmítaly obrovské vlny. Temná bouře zastínila i Měsíc a všude kolem nich panovala černočerná tma. Jack oběma rukama popadl bezpečnostní lana, aby ho vlny nesmetly přes palubu. To stejné udělala i Adara Shermanová, která seděla před ním. Byla na tom ještě hůř než on. Každý náraz jim do obličeje vymrštil další dávku ledové vody. Jackovy brýle pro noční vidění byly už úplně pokryté ledem. Dokud však byl na vratkém člunu a musel se držet, nemohl s tím nic udělat. Ale necelý kilometr před sebou dokázal i ve tmě rozeznat těžní věž; její mohutnou konstrukci a tmavý stín nešlo přehlédnout. Ulevilo se mu. Přiblíží se k nim pod rouškou noci.

Jack drkotal zuby. Kvůli mrazu už pomalu ani nemohl přemýšlet. Měl pocit, jako by mu mrazivý severní mořský

vítr zalézal pod jeho pětimilimetrový potápěčský oblek, kde ho spolu s tisícem skleněných střípků řezal po celém těle.

Navzdory jejich utrpení šlápl Bartosz „Midas“ Jankowski, zcela soustředěný na své GPS, na plyn. Neměli by na sebe strhávat pozornost, ale měli zpoždění. Skučení chladného větru a prudká bouře naštěstí pohltily většinu hluku z příďového motoru o padesáti pěti koňských silách.

Silný vítr také značil, že přistání s vrtulníkem nepřipadá v úvahu a slanění z vrtulníku – Jackova oblíbená nová dovednost – už vůbec ne. Všichni tři dostávali pořádně zabrat a čas nebyl na jejich straně. Jestliže se v příštích dvou minutách nedostanou k žebříku ropné plošiny, skončí jejich mise fiaskem.

Pokud ty dvě minuty přežijeme, připomněl si Jack.

Snažil se nemyslet na teroristy na ropné plošině. Nyní totiž ozbrojení zabijáci představovali ten nejmenší z jejich problémů.

Levobok zrychlujícího člunu jakoby naschvál zničehonic zdvihla divoká vlna. Jack se pokusil zachytit se nohama za bezpečností lano natažené podél paluby, ale i tak cítil, že padá do vody. Midas na poslední chvíli pohotově popadl rameno Jackovy vesty a zachránil jej tak před ošklivým pádem do rozbouřeného černého moře.

Jack se podíval vpravo na druhý člun, plující jen pár metrů od nich. V zeleném oparu namrzlých nočních brýlí spatřil, jak mu Dom Caruso signalizuje: „Ok?“ Jack ukázal vztyčený palec. Na řeči nebyl čas. Domův člun řídil Ding Chavez. Stejně jako Midas se i on navzdory počasí plně soustředil na svůj GPS lokátor.

Pět speciálních agentů Campusu tvořilo semknutý tým; jakousi špičku ledovce soukromých, „neoficiálních“ zpravodajských agentur, známých pouze prezidentu Ryanovi a úzkému okruhu jeho nejbližších poradců. Byla to malá, ale nesmírně efektivní a schopná jednotka – a jejich nynější mise to

jen potvrzovala. Dělávali práci, kterou CIA nebo jiné vládní zpravodajské služby dělat nemohly. Nebo nechtěly.

Dnešní noc nebyla žádnou výjimkou.

Jack si v hlavě znovu a znovu projížděl plány ropné plošiny, obzvláště pak dva své cíle – řídicí místnost a strojovnu. Počítačová kouzla Gavina Bieryho jim znovu zachránila krk. Nebýt jeho, museli by tam jít úplně naslepo.

Gavinova stručná zpráva potvrzovala čtyři rukojmí a šest ozbrojených a vycvičených ekoteroristů z Frakce Zelené armády (FZA). Avšak v podobných situacích byly všechny informace nejisté. Vzpomněl si na varování Johna Clarka. „Buďte ve střehu. Nikdy nevíte, co odkud může přilétnout.“

Svatá pravda.

„Je čas,“ ozval se z vysílačky Ding.

„Rozumím,“ potvrdil Midas.

Jack viděl, jak se Dingova loď prudce otočila, zatímco její neprůstřelný kaučukový povrch *Armorflote* se prořezával vlnami. Malá vrtná plošina měla dva přístupové žebříky. Jackův člun měl za úkol obsadit ten přední a Ding s Domem zadní. Při společném cvičení s norskými speciálními silami MJK (Marinejegerkommandoen), které absolvovali minulý týden, bylo sice chladno, ale nefoukalo a moře bylo klidné. Nemuseli si dělat hlavu s načasováním. Ale tady, v ledovém a rozbouřeném Severním moři, se mohlo podělat úplně cokoliv.

Mise měla dva cíle: zachránit rukojmí a zneškodnit nebo zajmout teroristy. Zelená armáda vyhrožovala nejen zabitím zajatých pracovníků, ale také vyhozením plošiny do povětří, což by způsobilo další děsivou katastrofu, podobnou té, kterou zapříčinil výbuch plošiny Deepwater Horizon v Mexickém zálivu. Pokud prý dostanou požadované výkupné, stáhnou se. Americká vláda se však vždy držela politiky ignorovat požadavky teroristů na výkupné. Jejich plnění nevyhnutelně vedlo pouze k dalším teroristickým útokům. To věděl každý

student se základní znalostí historie. Některé vlády a korporace se však z historie zjevně nepoučily.

Přesně na takové cíle se Frakce Zelené armády zaměřovala. Představovaly pro ně velice výhodný byznys.

V tomto případě však všechny informace od zpravodajů naznačovaly, že teroristé na plošině nemají v úmyslu vzdát se ani po převodu peněz. Ti šílenci místo toho plánovali „zachránit Zemi“ – tím, že otráví moře, aby mezi veřejností vyvolali odpor k ropnému průmyslu. Vraždy pracovníků ropných plošin pro ně byly jen posvátným bonusem, podobně jako když bojovníci Islámského státu masakrovali zajaté nevěřící.

Vyřazená ropná plošina stála v opuštěných končinách Severního moře a v mezinárodních vodách. Jedna těžařská společnost z Texasu bez povolení vyvíjela novou frakovací technologii k oživení mrtvých podmořských vrtů. FZA se o tom doslechla a udeřila.

Když se ukázalo, že rukojmí budou zcela jistě popraveni, zavolal zoufalý bezpečnostní šéf společnosti svému příteli Johnu Clarkovi v naději, že by Clark mohl zmobilizovat některé ze svých starých kontaktů z Rainbow Six. Ale s pouhými čtyřmi hodinami času k dobru se žádná možnost nenabízela.

Tedy kromě jedné.

Shodou okolností vyslal John Clark několik dní předtím agenty Campusu, aby spolu s norskými speciálními silami cvičili přesně tento typ mise. Naostro si to vyzkoušejí už za dvě hodiny. Norská vláda svým vojákům sice nepovolila účastnit se zákroku, ale Clark alespoň obvolal pár známých a zařídil, aby jeho tým na místo dopravil Møvik – švédské útočné plavidlo třídy CB90. Pak už v tom budou sami.

V rychlosti připravený plán spočíval v tom, že oba týmy tvořené členy Campusu obsadí žebříky a společně pak zaútočí

na tři ze čtyř budov stojících na plošině. Pokud narazí na nepřátele, měli rozkaz střílet. Jackův tým zaujme pozice v přední části plošiny. Midas a Adara proniknou do kabin posádky, kde teroristé pravděpodobně drží rukojmí, zatímco Jack nejprve zajistí řídící místnost a následně strojovnu. Na zadní straně plošiny mezitím Dingův dvoučlenný tým zaútočí na vrtací a procesní moduly, kde jsou nepochybně umístěny výbušniny. Po jejich zneškodnění se podle potřeby připojí k útoku v kabinách posádky nebo ve strojárně. Oba týmy budou souběžně postupovat ke středu celého zařízení, přičemž obklíčí všechny zbývající členy FZA a donutí je, aby se vzdali, nebo zemřeli v boji.

Alespoň tak zněl plán.

Všichni se shodovali na tom, že klíčem k úspěchu je neustálá a jasná komunikace. Nevěděli, jaká je skutečná situace na plošině, a neznali ani přesný počet teroristů a rukojmích.

Jejich největším problémem byl kromě počasí také nedostatek munice. Každý člen týmu byl vybaven stejnými zbraněmi: samopaly SIG Sauer MPX s krátkou hlavní a pistolemi SIG Sauer P229, obě v ráži devět milimetrů. Kvůli tlumičům nemohli použít větší kalibr a výbušniny a omračující granáty nepřípadaly ve vysoce hořlavém prostředí v úvahu. Jejich jedinými pomocníky tak měly být jejich mozky, svaly a pevné ruce. Ale vzhledem ke složení týmu si Jack řekl, že by to mělo stačit.

Midas zpomalil a před člunu se krátce ponořila. Jack věděl, že jsou blízko. Člun se pod nápořem vln stále houpal, ale ne tak silně, aby se Jack nemohl pustit lana a konečně si vyčistit své brýle pro noční vidění. Nyní byli jen pár metrů od plošinového žebříku. Druhý člun na opačné straně plošiny téměř nešlo vidět. Vítr se mezitím změnil v husté sněhové vločky, a snížil tak užitek Jackových brýlí takřka na nulu.

„Deset vteřin,“ oznámil všem Midas.

„Roz... Jde... co... me,“ odpověděl Ding.

„Zopak...,“ řekl Midas.

Ticho.

„Co se děje?“ zeptal se Jack pomocí vysílačky.

Viděl, jak se Midasovi pohybují rty, ale ve sluchátku nic neslyšel.

Vysílačky nefungují!

Sotva si to Jack uvědomil, Midas už přecházel na ruční signalizaci.

Tahle operace bude ze staré školy.

Zodiac dál zpomaloval, a když Midas vypnul motor, Adara popadla lano. Chvíli ho prohmatávala ve snaze najít gumovou kotvu. Konečně ji nahmatala. V tu chvíli člun nadzdvihla další vysoká vlna. Prudce narazil do jednoho z masivních ocelových sloupů podpírajících plošinu, ale nafouknutá guma se jen neškodně odrazila směrem k blízkému žebříku. Adara na něj hodila hákovací kotvu a na první pokus ji zachytila o jednu ze spodních příček. Pak spolu s Jackem přitáhli člun na takovou vzdálenost, aby ho mohli zajistit.

Problémem teď byl druhý člun. Klíčové bylo, aby oba týmy obsadily žebříky ve stejnou dobu. Jack vytáhl taktické světlo a dvakrát rychle za sebou zablikal Dingovým směrem. O chvíli později někdo zablikal zpět.

Jack dal Midasovi a Adarě znamení, že nastal čas. Jakmile potvrdili, že rozumí, ujala se Adara vedení. Opatrně zvedla jednu nohu z kymácející se paluby na okraj člunu. Druhý krok načasovala tak, že když další vlna nadzdvihla člun, přitáhla se téměř bez námahy jednou rukou k žebříku. To vše zvládla jediným ladným pohybem. Okamžitě zahájila náročné, třicetimetrové stoupání.

Jack ji pozoroval skrze blikající zelenou záři svých brýlí. Zezdola to vypadalo, že Adara šplhá do černé brány zrezivělého ocelového pekla.

Člun se zhoupl zpátky dolů. Nyní byl na řadě Midas. S příchodem další vlny si svou těžkou botou stoupl na okraj člunu a silnými rameny se přitáhl k ocelové konstrukci. Pak beze slov započal svůj rychlý výstup.

Člun opět klesl dolů a s ním i Jackův žaludek. Náraz o hladinu byl tak prudký, že se mu téměř podlomila kolena. Vlny byly stále horší a horší.

Několikrát zatahal za popruh svého samopalů, aby se ujistil, že mu zbraň nespadne, zapřel se o dno člunu a pravou nohou si stoupl na okraj. Vtom pod sebou ucítil prudký náraz. Jedna z vln vyhodila člun do vzduchu. Jack měl smůlu, že se právě chystal vystoupit. Nečekaný pohyb jej vymrštil ze člunu. Jen se štěstím se mu podařilo uchopit jednu z dolních, zledovatělých příček žebříku. Kolenem se udeřil o ostrou ocel a nohy mu visely ve vzduchu. V dalším okamžiku vyručkoval o kousek výš, jeho nohy našly příčku a byl zajištěný. Sledoval rozběsněné vlny narážející do ocelových sloupů základny.

Srdce mu bilo jako o závod. *To bylo o fous.*

Na vteřinu se zastavil, aby popadnul dech.

To však byla velká chyba.

Koutkem oka spatřil, jak se na něj s bílou čepicí pěny řítí obrovská, rozběsněná vlna.

V posledním okamžiku před úderem se co nejpevněji chytil žebříku.

Příliš pozdě.

| 2

Jackovi nezbývalo nic jiného než držet se ze všech sil. Vlna na něj udeřila jako velký zamračený býk. Helmou chráněnou hlavu mu obrovskou silou přirazila k ocelové konstrukci

žebříku, nějak se ale dokázal udržet. Uplynulo několik vteřin a běsnící šedivé monstrum se prohnalo někam do hrozné tmy.

Jack nemohl uvěřit svému štěstí. Na další rozhodně čekat nebude.

Povolil stisk a začal stoupat. Z úst i nosu mu vytékala slaná mořská voda. Lezl tak rychle, jak mu to jen kluzká ocel dovoľovala. Hlavou mu běžela slova Johna Clarka: „Průsery chodí ve trojici.“ Dva by už měl za sebou – nefunkční vysílačky a tu zatraceně obrovskou vlnu. Raději ani nechtěl přemýšlet, co bude ten třetí.

Několik prvních kroků bylo poměrně snadných, ale na další zledovatělé příčce nebezpečně uklouzl. Opět se mu rozbušilo srdce, ale díky rychlým reflexům se zachytil a udržel. Když kolem chodí zubatá, má to na člověka zvláštní vliv. Jako by se mu nyní lépe přemýšlelo. Viděl věci jasněji. Za chvíli znovu našel tempo, opatrně ale hbitě střídal ruce a nohy a pokračoval v nebezpečném výstupu.

O několik příček výš se zastavil a rozhlédl, aby našel zbytek svého týmu. Byli už téměř na vrcholu a nejspíš si ani neuvědomovali, že před chvílí jen o vlásek unikl smrti. Adaru očividně nezpomalovalo ani loňské zranění z Chicaga, kde to při přestřelce koupila do nohy.

Rychlý výstup mu vrátil sebevědomí, a tak ještě zvýšil tempo. Poháněl jej adrenalin, díky kterému mu nebyla taková zima, i když byl promáčený až na kost, a fyzická námaha jej zahřívala navzdory zuřící vánici. Pálení ve stehnech bylo jasným znamením, že je stále naživu. Dokonce i mořská voda, která jej stále páčila v nosních dutinách, mu pomáhala vyčistit si hlavu.

Zatím šlo vše podle plánu. Víceméně.

Jakmile se ocitl v blízkosti bezpečnostního zábradlí na vrcholu žebříku, zpomalil, protože čekal na Adařino znamení. Podle plánu se všichni tři měli sejít u vstupu na plošinu,

následně se rozdělit a zaútočit na příslušné cíle asi v třicetimetrovém rozestupu. Rychle vystrčil hlavu, aby prozkoumal situaci na plošině.

Adara a Midas byli pryč. *Co to má sakra znamenat?*

Tolik tedy k dodržování plánu.

Jack očistil vstup na plošinu a zábradlí od sněhu a bezpečně se vytáhl nahoru. Zkontroloval okolí a přihrčil se na mřížované ocelové palubě, navržené tak, aby se na ní nemohla hromadit mořská voda. Většina sněhu propadávala skrz, takže ostatní nemohl nijak vystopovat. Pohlédl doleva, kde se nacházely kabiny posádky. Neviděl ani Midase, ani Adaru, ale pokud se drželi plánu, museli být právě tam. Podle schémat plošiny se měly vchodové dveře do kabin nacházet za rohem, takže i kdyby už byli na místě, stejně by je neviděl.

Jack se podíval na hodinky. Jestliže druhý tým stačil zaujmout pozici, zaútočí přesně za třicet vteřin.

Čas pustit se do práce.

Jack uchopil rukojeť MPX. *V takovém počasí budou všichni teroristi zalezlí uvnitř*, pomyslel si. Pak se pousmál. *Jaký pitomec by se v tomhle hnusu procházel venku*. Sníh by těžký a vítr čím dál zuřivější. Jack si očistil ledovou krustu na zadní straně rukavic.

Znovu zkusil vysílačku. Žádná odpověď. Ale i kdyby Midas s Adarou dřepěli vedle něj, stejně by mezi sebou nemohli mluvit – v takovém větru by museli křičet, aby se vůbec slyšeli, jenomže tím by riskovali, že se prozradí.

Jack sledoval, jak vteřiny odtikávají. Nyní byl vděčný za ty dlouhé, únavné hodiny tréninku, které v minulém týdnu absolvoval. Zvláště v téhle mrazivé tmě, kde do něj ze všech stran šlehal vítr a on ani pořádně neviděl. Opět se podíval na hodinky.

Akce!

Přikrčený se rozběhl kolem ocelové zásobovací klece. Doběhl za roh, když vtom uslyšel, jak na něj z paluby někdo křičí: „Pozor!“ Byl to Ding. Jackovi to připomnělo výcvik, kde na něj takhle řval pořád. Teď mu tím znovu zachránil zadek.

Jack ztuhl na místě. Špičky jeho bot byly jen pár centimetrů od čáry ve sněhu.

Nástražný drát.

Byl natažen podél ocelové mříže a těžké sněhové vločky na něj dosedaly jako vypasení holuby na elektrické vedení.

Jack rozsvítil baterku na samopal a poklekl, aby se na něj podíval zblízka. Sledoval jeho dráhu až k výbušnině. Byla to MRUD, jugoslávská kopie miny Claymore.

Bastardi.

Gavin se sice při udělování instrukcí o žádných minách nezmínil, ale Clark jim řekl, ať jsou raději připraveni na všechno. Je možné, že jim ti zelení zmrdi rušili komunikaci? Proto nefungovala? Teď se však Jack zamyslel nad něčím jiným: *Chtějí tímhle způsobem zajistit perimetr, nebo nás jenom připravují na něco mnohem horšího?*

Jack drát opatrně překročil a pokračoval na svou pozici. Dával přitom pozor na další případné pasti, ale v padajícím sněhu a zelené záři svých nočních brýlí žádné neviděl. Konečně dorazil na své místo napravo od ocelových dveří, které se otevíraly ven.

Podle zastaralých plánů měla čtvercová budova velína, o kterou se právě opíral, přibližně deset krát deset metrů. Byla tedy stejná jako tři další stavby na staré plošině. Jack se nacházel u východní stěny. Na protější, západní stěně byly dveře, jež vedly ke kabinám posádky. On ale mířil ke dveřím do strojovny, které byly na severní straně budovy.

Pokud teda přežiju řídicí místnost, připomněl si.

Uvnitř řídicí místnosti nebyly žádné vnitřní stěny. Všechny ovládací panely, pracovní stoly a zařízení byly umístěny

podél obvodových stěn. Jakmile vstoupí dovnitř, nebude se mít kam schovat.

Znovu zkontroloval hodinky. Deset vteřin. Uchopil kliku a jemně s ní pootočil. Bylo odemčeno.

Fajn.

Na opačném konci plošiny se ozvaly výstřely. Znělo to jako AK-47. Ding a Dom očividně nezaháleli. Jenomže oni kalašnikovy neměli a Jack nic jiného neslyšel. Možná za to ale mohly jejich tlumiče a vítr.

Cítil, jak se mu žilami žene krev. Jeho přátelé měli potíže. Najednou mu vůbec nebyla zima. *Nakopu těm hajzlům prdel.*

Jack otevřel dveře, ale v mžiku se stáhl zpátky a přitiskl se na vlnitou, ocelovou stěnu. Nepochyboval, že pokud tam jsou, začnou okamžitě střílet.

Nic se však nestalo.

Jack na vteřinu nahlédl dovnitř a hned se zase stáhl. S výjimkou pootevřených dveří na severní straně místnosti ale skrze své brýle nic neviděl. Byl vděčný za výhodu, kterou mu technologie nočního vidění přinášela.

Z plošiny se ozvaly další výstřely, a dokonce i několik tlumených výbuchů. Musel sebou hodit.

Příkrčil se a rychle prošel dveřmi a –

Najednou neviděl nic!

Světlo se mu zabodlo do očí jako dýky.

Stropní reflektory se díky jeho brýlím proměnily ve foto-nové šrapnely. Z otevřených severních dveří někdo zahájil palbu. Jack se vrhl na podlahu a doplazil se zpátky. Úplně naslepo začal střílet směrem, odkud ten rámus přicházel, ale jakmile vyprázdnil zásobník, přestal pálit i střelec z FZA.

Jack se nepřestával krýt. Potřeboval se dostat k severní stěně. Vyskočil na nohy, sundal si brýle a mnul si zaslepené oči. Během chvíle se mu zrak téměř navrátil, ani to mu však

nepomohlo, aby u dveří nenarazil do zdi. Nevěděl, jestli ta světla měl na svědomí snímač pohybu, nebo něčí rychlá ruka. V tu chvíli to nejspíš bylo jedno.

Rychle zkontroloval, jestli nebyl zasažen, ale netrefili ho ani jednou. Nerozuměl tomu. Podlaha, na níž ležel, byla celá rozstřílená.

Dokázal myslet jen na slova Johna Clarka, že průsery přicházejí po trojicích. A tohle bylo číslo tři.

Něco mu ovšem říkalo, že tím to dnes zdaleka neskončí.

Vytáhl nový zásobník a dobil si zbraň.

Věděl, že severní dveře vedou na malou otevřenou palubu, která vede do strojovny. Tam ho čekaly další dveře.

A za nimi ten zmetek, který na něj právě střílel.

A možná i jeho kamarádi.

Z dálky zaslechl další střelbu. Mohlo to znamenat, že jeho tým stále bojuje. Anebo FZA zabíjela rukojmí.

Bez spojení s ostatními to nemohl vědět.

Každopádně nemohl marnit čas.

Opět podřepł a bleskově nahlédl za severní dveře. Na otevřené palubě nikdo nebyl a dveře na jejím vzdáleném konci byly zavřené.

Věděli, že se blíží. Stačilo by jim vykopnout ty vzdálené dveře a začít na něj pálit. Na malé palubě obklopené zábradlím jej budou mít jako na dlani – a on nebude mít úniku. Pokud se tedy nerozhodne skočit přes zábradlí do rozbourané modré propasti.

„Sedm nádechů,“ řekl si. Citát z *Hagakure*.

Rozeběhl se jako o život.

Jeho těžké boty duněly na ocelových mřížkách. Oči upíral na zavřené dveře, jestli se nezačnou otvírat.

Nic se ale nestalo.

Se žuchnutím narazil do zdi strojovny. Stejně už věděli, že přijde. Nač tancovat venku v mrznoucí temnotě.

Kéž by s sebou teď měl omračující granát. Takhle si bude muset vystačit jen se svou odvahou. Jeho tým na něj spoléhal a stejně tak i rukojmí.

Opět si v hlavě promítl plány plošiny. Deset krát deset metrů. Šest místností – respektive šest kójí ohraničených ze dvou stran vlnitými ocelovými stěnami. *Nejspíš v nich budou přístroje, technika, nářadí, něco takového*, domyslel si.

Ve které z nich ale bude ten terorista?

Trhnutím otevřel dveře, ale zůstal venku. Kryl se. Do horní části dveří se zavrtalo několik kulek. Podle zvuku Jack usoudil, že se jedná o silnější kalibr. Podíval se nahoru. Asi třicet centimetrů nad hlavou mu visely rozstřílené ocelové pláty.

Střelec byl tedy pravděpodobně v severozápadním rohu a měl mizernou mušku – nebo byl k smrti vyčerpán.

Anebo tak možná chtěl jen působit.

Tak jako tak ho potřeboval nějak rozptýlit. Popadl svůj MPX, vystrčil ruku za rám dveří a několikrát naslepo vystřelil vysoko na vzdálenější zadní stěnu. Nechtěl riskovat, že zasáhne někoho z rukojmích nebo ze svého týmu. Ještě jednou to zopakoval, vrhl se dovnitř a okamžitě zaplul do první kóje nalevo.

Na druhé straně místnosti se ozval ženský křik a v dálce zazněla střelba.

Do háje! Jack se zadíval před sebe. Na protější straně viselo ztupené vrtací kladivo. Rychlým pohybem se přemístil k němu a sundal ho ze zdi.

„Tohle bude bolet!“ vykřikl a hodil s ním jako s ručním granátem. Kladivo se odrazilo a sklouzlo přes mřížovanou ocelovou podlahu až k poslednímu výklenku vlevo. *Tam se ten bastard nejspíš skrývá*, myslel si Jack. Doufal, že si bude myslet, že je to granát, a bude se krýt.

Snad to vyjde.

Kladivo ještě chvíli poskakovalo a klouzalo se po podlaze. Jack mezitím vyskočil ze svého úkrytu a bleskově se přemístil k dalšímu, který byl na druhé stěně. Celou dobu přitom mířil na severozápadní roh místnosti.

Uprostřed Jackova zorného pole se tyčil vousatý bojovník s AKS-74U s krátkou hlavní. Zbraň vypadala téměř jako menší samopal. Jack ho chtěl sejmout, ale muž se ukrýval za dvěma ženami v pracovních kombinézách pokrytých olejovými skvrnami. Nejspíše zaměstnankyně plošiny. Jedna byla brunetka, druhá pak nádherná blondýnka. Dokonce i ze svého místa Jack viděl její průzračně modré oči. Vousatý příslušník FZA je držel za límce, téměř je tím rdousil. V druhé ruce svíral zbraň, kterou jim mířil na hlavy.

„Odhoď zbraň!“ zařval Jack.

„Zabiju je! Obě!“

Červená tečka zaměřovače Jackova samopalu se na vteřinu zastavila na teroristově tváři. Měl sice prst na spoušti, ale nezmáčkl ji.

První pravidlo každé podobné operace zní zachránit rukojmí. Jakýmkoliv způsobem a za každou cenu. Nakrmit olovem nějakého zmetka bylo až druhořadé a Jack to moc dobře věděl. Byl by to až příliš velký risk. Ten bastard navíc vypadal vyděšeně. Možná s ním bude řeč.

Když poznal, že Jack váhá, ve vteřině se přesunul na lepší pozici. Okamžitě se znovu ukryl za dvojicí žen. I kdyby Jack chtěl střílet, teď už bylo pozdě.

„Odhoď zbraň!“ zařval Jack znovu.

„*Fick dich, Kapitalist!*“

Jack zvedl ruku. „Nebuď blbej. Odhoď tu zbraň. Zaručím ti bezpečnost,“ řekl, ale neustoupil ani o krok. Modlil se, aby se mu naskytla dobrá příležitost provrtat tomu magorovi kulku hlavou.

Místo toho se terorista vydal směrem k Jackovi. Dvě ženy před sebou vedl jak lidský štít. Došel až k nouzovým ocelovým dveřím na východní stěně vedoucím k vrtu.

Jack trhaně přešlapoval zleva doprava, aby nepředstavoval tak snadný cíl, ale krytý nijak nebyl – proč ho ten chlápek nezastřelil? Jack na něj neustále mířil, pro případ, že přijde vhodná chvíle, aby jej zneškodnil jednou ranou. Jestli mu ten chlap uteče, mohl by vzít své přátele a vyhodit celou plošinu do povětří. Ale jestliže po něm Jack vystřelí a nezabije ho, muž zabije rukojmí.

Vousatý terorista už byl u dveří. Rukou, kterou držel zbraň, se snažil nahmatat kliku, ale z Jacka přitom nespustil oči. „Ať tě to ani nenapadne.“

„V klidu, kámo. Nic nedělám.“

Dveře se mírně pootevřely a příslušník Zelené armády se do nich pomalu zacouval – pak najednou odstrčil své rukojmí a zabouchl za sebou.

Obě ženy se s pláčem a křikem rozběhly k Jackovi.

Jack vystartoval k nouzovým dveřím, ale ženy jej zastavily a začaly ho objímat. „Děkujeme vám! Děkujeme!“

„Opatrně! Z cesty, prosím!“

Jack obě popadl kolem pasu a rázně, ale opatrně je odvedl stranou od nebezpečných dveří. „Jste v pořádku?“

Obě ženy pokývaly hlavou. „Ano. Nic nám není. Děkujeme!“

Zpoza zavřených dveří vyšly dva výstřely.

„Počkejte tady!“

Ženy souhlasně přikývly a ustoupily ke vzdálenější zdi.

Jack pozvedl samopal a přiblížil se ke dveřím.

„Jacku! Jsi tam?“ ozval se z opačné strany dveří Dingův hlas.

Díky bohu. Jack vydechl úlevou. „Jo. Jsem tady.“

„Čistý vzduch?“

„Čistý vzduch!“

Dveře se otevřely. Vyšel z nich Ding s širokým úsměvem na tváři. Za ním stál Dom.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se. V tom se ale Domův úsměv proměnil ve strašlivou grimasu.

Přímo za Jackem zazněl výstřel z pistole. Po tváři ho škrábla kulka, která následně zasáhla Doma do hrudníku. Za okamžik se ozval další výstřel. Ve zdi vedle Dinga zela díra.

Jack se bleskově otočil a pozvedl zbraň, aby zastřelil brunetku s pistolí. Stačil však zahlédnout už jen škleb oné půvabné blondýnky, která mu v téže vteřině vrazila špičku dvacetimetřové čepele do břicha.

| 3

Špička jejího černého ka-baru narazila na jeden z kompozitních keramických plátů na Jackově vestě, což lehce ztlumilo úder. Sjela po něm, ale vestou nepronikla. Síla útoku odhodila Jacka kousek dozadu a na chvíli jej ochromila.

Blondátá teroristka vmžiku odtáhla ruku a napřáhla se k dalšímu bodnutí, tentokrát do Jackovy nechráněné tváře. Vtom zazněly tři rychlé tlumené výstřely. Jack na obličeji ucítil teplou krev, která vystříkla z její přerušené krční tepny. Blondýnka téměř okamžitě klesla k zemi jako rozbitá loutka.

Jackův adrenalinem napumpovaný mozek zpomaloval veškeré okolní dění, přestože jeho reflexy byly rychlejší než obvykle. Brunetka padla k zemi současně se svou přítelkyní. Její pistole zařinčela o ocelovou podlahu. Na hrudi měla dvě rudé skvrny.

Adara se rozběhla k Jackovi. Z hlavně jejího MPX se stále kouřilo. Sundala si z hlavy šátek, aby lépe viděla. Její krátké blondaté vlasy se leskly potem. Dotkla se ho na hrudi tam,

kde narazil nůž. Tkanina byla protržená až na keramický plát. „Jsi zraněný?“

„Ne, nic mi není – podívej se, jak je na tom Dom.“ Jack se obával nejhoršího. Jeho bratranec byl jedním z jeho nejlepších přátel.

Adara však na Jackův pokyn nečekala, a jakmile slyšela „ne“, vrhla se k Domovi, který seděl na podlaze a opíral se o stěnu z vlnitého plechu. Ding mu už mezitím sundal vestu. Adara ho odstrčila stranou a klesla na kolena. Jako vojenská doktorka se dříve v Afghánistánu starala o zraněné mariňáky. Na vlastní kůži zažila, co dokáže válka. Teď nečekala nic lepšího, ale zároveň věděla, že se o Doma dokáže postarat.

„Do prdele! To teda pěkně bolelo!“ zaklel Dom přes zatnuté zuby.

Adara prozkoumala jeho levý prsní sval, kde byl zasažen. Na kůži mu naskočila obrovská červená podlitina ve tvaru pancéřového plátu, který mu zachránil život. „Ošklivě to oteče, ale budeš žít, kovboji.“ Adara musela bojovat s přívalem emocí. Na bojišti museli být vždy nejprve profesionálové, až pak milenci. Všechno to v sobě potlačila na později. Ještě pořád tu měli práci. Vstala a zeptala se:

„Všichni v pořádku?“

„Myslím, že jo,“ odpověděl Ding. Sice z nich byl nejmenší, ale mluvil vždy s autoritou rozeného vůdce, jemuž ostatní důvěřují. Roky služby v pěchotě, v Rainbow a v CIA mu vynesly obrovský respekt všech v Campusu, zejména pak Johna Clarka.

„Téhle by se možná hodila náplast,“ pokývl Midas směrem k téměř bezhlavé mrtvole blondýnky.

„Mimochodem, dobrá trefa. Zachránil jsi mi život,“ poděkoval Jack. „Mířil jsem na hlavu. Ale nemáš zač,“ řekl Midas a poplácával ho po rameni, zatímco do zarostlých úst vkládal

žvýkačku. Adara do brunetky, která se snažila zabít jejího přítele, vystřílela rovnou dvě dávky.

„Fajn, takže rychlá situační zpráva. Jak jsme na tom?“ zeptal se Ding.

„Devět mrtvých teroristů, včetně těch dvou,“ počítal Midas. Ani nemusel zdůrazňovat, že před akcí evidentně dostali špatné informace.

„V kabinách posádky jsou čtyři zachránění rukojmí. Jeden lehce zraněný, ale ošetřený a stabilní,“ doplnila ho Adara. „Zbylí tři jsou v pořádku. Jen trochu v šoku.“

Ding se zamračil. „A co ti tři mrtví?“

„Bylo po nich ještě dřív, než jsme tam dorazili. Ti zmrdi je podřízli,“ řekla a prstem si přejela po krku, aby svá slova zdůraznila.

Ding se otočil. „Dome?“

„Jednoduché rozbušky. Všechno už je deaktivované. Několik C-čtyřek je pořád u vrtu, ale ty jsou inertní.“

„Tam vpředu jsem našel nástražný drát napojený na minu,“ vzpomněl si Jack. „Možná jich tu bude víc. Všichni musí mít oči na stopkách. Měli bychom zkontrolovat plošinu. Dokud to tu nezabezpečíme, měli bychom všechny civilisty nechat pod zámkem.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Ding. Prohlížel si přitom nehybná těla těch dvou žen.

V náhlém tichu Jack slyšel, jak venku skučí vítr. Uvolněné železné pláty rachotily, řetězy a lanové kladky zvonily.

Ding se spokojeně postavil a otočil se ke svému týmu. „Celkově vzato dobrá práce, lidi. Zachránili jsme životy rukojmím, sundali jsme pár hajzlů a přitom se nám nějak podařilo nevyletět do povětří. Na základně budu chtít vaše zprávy.“

„A jaký je teď plán?“ zeptal se Midas. Jako bývalý plukovník elitní speciální jednotky *Delta Force* byl zvyklý vydávat

rozkazy, ale stejně jako všichni dobří velitelé se jimi také uměl řídit a tuto operaci vedl Ding.

„V tomhle počasí nemůžeme civilistům zajistit bezpečnou přepravu, protože by museli po žebřících, takže tu budeme muset zůstat přes noc,“ řekl Ding. „Midasi, vezmi signalizační světlo, běž ven na plošinu a dej vědět Norům, že nám nefungují vysílačky, že máme čtyři přeživší rukojmí a že tu zůstáváme přes noc. Řekni jim, ať se pro nás vrátí hned, jak skončí ta bouřka.“

„Rozumím. Ještě něco?“

„Docela mě sere, že nám nefunguje komunikace. Zkus najít tu rušičku, kterou tady ti šmejdi zapojili. A zjisti, jestli je na plošině nějaké jiné funkční komunikační zařízení.“

„Rozkaz,“ potvrdil Midas. Otočil se na patě a zamířil ke dveřím.

„Adaro, ty se vrať k rukojmím a udělej pro ně, co bude v tvých silách, postarej si jim trochu o pohodlí. Jak říkal Jack, nikam je nepouštěj, dokud to tady celé nezabezpečíme. Seznam je se situací, řekni jim, že jsou v bezpečí, ale že zatím kvůli té bouřce nemůžeme opustit plošinu. Jakmile se to přežene, nejspíš ráno, odvezeme je pryč. Potřebuješ od nás něco?“

Adara poklepala na svou lékárníčku. „Mám všechno, co potřebuju.“ Zamířila ke dveřím, u nichž stále seděl Dom. Když kolem něj procházela, jemně mu rukou přejela po rameni. Doufala, že si toho gesta nikdo další nevšiml.

„Dome, až se kapku zmátoříš, potřebuju, abys zajistil ty zbývající C-4. Jestli potřebuješ pomoc, vezmi si někoho z nás s sebou.“

Dom se postavil. Bolest mu zkřivila tvář. „Jdu rovnou na to.“ Trochu se protáhl a zamířil k místnosti s vrtem.

„Jacku, my spolu prohledáme plošinu kvůli těm drátům a bombám. Pak prohledáme mrtvé teroristy, jestli nemají po

kapsách něco zajímavého, a taky jim vezmeme otisky a odebereme vzorky DNA pro Langley, ať zjistí, co to bylo za lidi.“

„A pak půjdou přes palubu?“

Ding přikývl. „Pokud jde o mě, jsou tak akorát odpad, žrádlo pro ryby. Tohle přece není žádné místo činu, které se musí předpisově zajistit a ohledat.“ Dingovi jejich dnešní akce připadala oprávněná. Jen prostě nebyla tak *úplně* legální. Museli po sobě zamést stopy.

Jackův otec, bývalý mariňák, mu vstípil hlubokou úctu k padlým, dokonce i k nepřítelům, ale v tomto případě Jack zcela souhlasil s Dingem. Teroristé ho málem zabili i s celým jeho týmem. Byli to chladnokrevní fanatici, kteří vraždili nevinné civilisty. Ztratili právo, aby se s nimi zacházelo s úctou, ať už zaživa, nebo po smrti.

„V pohodě?“ zeptal se ho Ding. Položil mu ruku na rameno. Jack přikývl, ale jeho myšlenky se toulaly jinde.

„Jo, jen to zpracovávám.“

„Nic jiného?“

Dingovi lhát nemohl. Na to si ho až příliš vážil. „Nemůžu si pomoci, ale připadá mi, že jsem to dneska podělal.“

„Chápu. Pak si o tom promluvíme. Teď máme práci.“

„Rozumím.“

Jack znovu zvracel, ale nic z něj nevyšlo. Z vln a neustálého kolébání jejich útočného člunu CB90 se mu dělalo zle a odporně nasládlý zápach chemické toalety to ještě zhoršoval. Jestli do toho hajzlu bude muset civět celou dobu, z plošiny až k norskému pobřeží to bude setsakramentsky dlouhá cesta.

Někdo hlasitě zaklepal na dveře.

„Jak seš na tom?“ zeptal se Ding.

Jack si odplivl a utřel si dlouhý řetězec slin. „V životě mi nebylo líp!“

„Znělo to, jako bys tam škrtil losa.“

Jack se nejistě postavil. „Hned jsem venku.“

Jack si zpocenou tvář opláchl studenou vodou, vypláchl si ústa a utřel se ručníkem. Když s trhnutím otevřel dveře, spatřil Dinga, jak na něj čeká ve stísněné chodbě.

„Vypadáš příšerně.“

„Připadám si, jako bych se vyzvracel z podoby,“ odvětil Jack. „Ale díky.“

Z kymáčení paluby pod nohama a závanů teplého vzduchu se mu znovu roztočila hlava.

„Pojď nahoru, na čerstvý vzduch.“

„Dobřej nápad.“

Pohyb na palubě byl obtížnější než v podpalubí, ale chladný, čerstvý ranní vzduch a mrazivá vodní tříšť na Jackově tváři udělaly své a jeho nevolnost ustoupila. Pevně se držel zábradlí a pozoroval vzdálený obzor, v této zeměpisné šířce skoro stejně temný jako místní večery a polární noci. Ding stál pro jistotu za ním, aby na něj zbytečně nešplíchala voda. Jemu na moři nebývalo zle nikdy.

Jack si v hlavě krok za krokem promítal události z předešlé noci. Byl sám k sobě dostatečně upřímný na to, aby věděl, kde si vedl dobře, a dostatečně pokorný na to, aby věděl, kdy měl více štěstí než rozumu. Zachránění rukojmí byli vděční a v dobré náladě. Brzy je čekalo vyšetření na námořní základně Haakonsvern. Naštěstí s sebou měli Adaru, která je už zběžně prohlédla a jednomu z nich ošetřila drobné povrchové zranění.

Zavolal Clark a pogrataloval k úspěchu. Generální ředitel těžařské společnosti byl prý nadšený, stejně jako rodiny přeživších rukojmí. Jack se svým týmem dokázali překonat extrémní podmínky a profesionálně zvládnout celou situaci.

Tak proč se cítil tak hrozně?

„Už je ti líp?“ zeptal se Ding. V burácení obrovských dvojíých vznětových motorů V8 musel křičet.

„To si neumíš představit!“

„Tak proč se tváříš, jako bys spolkl žábu?“

„Posral jsem to, Dingu. Moc dobře to víš.“

„Proč? Protože jsi zaváhal?“

„Doma zasáhli, tebe zasáhnout mohli – a já málem skončil s kudlou ve střevech.“

„Ale nikomu se nic nestalo.“

„Spíš mně navzdory než díky mně.“

„Alespoň si to dokážeš přiznat. To je důležité.“

„Víš, kdybych nezaváhal, kdybych reagoval o něco rychleji, nic z toho by se možná nestalo.“

„Bylo to kvůli tomu noži? Proto jsi zaváhal?“

„Ne. Alespoň myslím, že ne. Byla to ta holka – vlastně obě ty ženské. Viděl jsem jejich kombinézy a olejové skvrny a prostě jsem si byl jistý, že to jsou rukojmí.“ Nemusel Dinguvi připomínat, že když pak prohlíželi jejich těla, zjistili, že tmavé olejové skvrny byla ve skutečnosti zaschlá krev rukojmích zavražděných stejným nožem, kterým se pokusili zabít i jeho.

„Podle toho, cos mi říkal, to zahrály dokonale. Tenhle fígl očividně plánovali už od začátku – pro případ, že bychom je obklíčili.“

„No, fungovalo to zatraceně dobře, nemám pravdu?“

„A co sis z toho odnesl?“

„Pokaždé odpráskni blondýnku?“

Ding se zasmál. „Bacha, ať tě neslyší Adara. Nakope ti prdel.“

Jack přikývl a usmál se. Adara byla v neuvěřitelné kondici. Byla silnější než většina mužů a věděla, jak dát ránu.

„Už vás zkrátka nikdy nechci takhle zklamat.“

„Neboj, nezklameš, když na sebe dál budeš takhle přísný.“

„To mám v plánu. Snad to bude stačit.“

„Všichni děláme chyby. Nikdo z nás není dokonalý, ale vždycky se můžeme zlepšovat.“

„Díky, Dingu.“

„Den, kdy se přestanu snažit být lepší, bude zároveň dnem, kdy tenhle job pověším na hřebík. Měl bys to mít stejně.“

„Nikdy se nepřestanu snažit. Vždyť to víš.“

„Ale stejně chci, aby sis jedno ponaučení ze včerejška vzal k srdci,“ řekl Ding a zapíchl Jackovi prst do hrudi. „Pamatuj si, že s lidma nikdy nevíš. *Nikdy*. Rozumíš?“

„Jo, máš pravdu.“

„Fajn. Neskočíme dolů na kafe? Protože tady je vážně kosa.“

„Klidně běž. Mně je tady dobře.“

„Jak chceš. Za hodinu bychom měli být na místě,“ poplácal ho Ding po zádech a zamířil do podpalubí.

Jack se otočil zpátky k tmavému moři a zadíval se na obzor. Věděl sice, že Ding má pravdu, ale myšlenky mu dál utíkaly k událostem včerejší noci. Procházel si je krok za krokem, přehrával si jednu chybu po druhé. Pocit, že si mohl vést lépe, na něj dopadal jak drtivá vlna. Ten pocit v něm bolestivě hlodal, byl to však jediný způsob, který znal, jak se připravit na další misi. I kdyby je příště poslali třeba do samotného pekla.

| 4

USS BENFOLD (DDG-65)

30 kilometrů od základny Sinpo, Severní Korea

Kapitánka Holly Symondsová stála na velitelském můstku torpédoborce USS *Benfold* (DDG-65) a výkonným dalekohledem

Fujinon pozorovala dění na pobřeží. Její operační důstojník byl v podpalubí ve Středisku bojových informací a na množství radarů a sledovacích obrazovek monitoroval dnešní ranní test severokorejské rakety. Díky neustálému přísunu informací prostřednictvím vysílačky byla Symondsová plně obeznámena se situací. Klimatizované a špatně osvětlené SBI neměla ráda. Nepřetržité elektrické bzučení přístrojů a zářící LED obrazovky jí nesvědčily. Preferovala první paprsky ranního slunce a poryvy štiplavého větru nad břidlicově šedivou hladinou.

V reálné bojové situaci by seděla dole a řídila taktické operace. Toto byl ovšem pouze jeden z dlouhé řady rutinních severokorejských testů, ačkoliv v případě Severokorejců se o rutinně vlastně nedalo mluvit nikdy. Evidentně se odklonili od svého zvyku a dnešní test se ani nepokoušeli nějak skrýt, což rozhodně odporovalo jejich obvyklému postupu. Psychopatický předchůdce Čche Ha-kuka v posledních čtyřech letech otestoval pětadvacet raket, tedy více, než kolik jich tato neprodyšně uzavřená země vypálila v předchozích osmnácti letech. Pro americké námořnictvo i všechny další v dostřelu Severokorejců to nesporně představovalo znepokojující trend a dnešní test tyto obavy potvrdil.

USS *Benfold* patřil k nejmodernějším bojovým lodím amerického námořnictva. Po zavedení systému *Aegis Combat System* – propojujícího radar s fázovým rozsahem AN/SPY-1, vysokorychlostní počítače AN/UYK-1 a širokou paletu odpalovacích plošin – mohl tento torpédoborec třídy *Arleigh Burke* ve vzduchu, na povrchu i pod povrchem zaznamenat a zneškodnit až sto hrozeb současně.

Ovšem *Aegis Combat* byl také technologicky nejpokročilejší systém protiraketové ochrany na světě. Jižní Korea zůstávala vystavená potenciálnímu útoku raket dlouhého doletu z Korejské lidově demokratické republiky. Dokud nebude

v Jižní Koreji plně nasazen obranný systém *THAAD*, Spojené státy měly svého spojence v případě potřeby chránit právě pomocí *Aegis*.

Vzhledem k dnešnímu severokorejskému testu balistických střel odpalovaných z ponorky byl USS *Benfold* nasazen jako symbol tohoto pokračujícího amerického závazku, a to i přes krajní nepravděpodobnost možnosti, že Čche Ha-kuk zahájí jadernou válku. Přesto byli Jihokorejci nervózní a měli na to veškeré právo, protože severokorejské balistické střely a program výroby jaderných zbraní se neustále vyvíjely.

„Ponorka je na pozici. Otevírají raketové dveře, kapitáne,“ hlásil Symondsové do sluchátka její operační důstojník. „Připravují se k odpálení!“

„Rozumím,“ řekla Symondsová, změnila ohnisko dalekohledu a opět se zadívala k pobřeží. Raketa by musela vystoupat do výšky alespoň tři sta metrů, aby ji na tuto vzdálenost spatřila pouhým okem, nicméně díky výkonnému dalekohledu by ji měla zahlédnout o něco dříve. Škoda, že se nerozhodli provést test v noci – bylo by to působivá podívaná a raketa by se lépe pozorovala. *Ted' už je to ale jedno.* Automatické sledovací kamery vypuštění rakety stejně zaznamenají a dodají data pro analýzu.

Operátor sonaru, který měl dnes ráno službu, měl uši nastražené jako netopýr, avšak velitelka Symondsová měla ještě jednu taktickou výhodu. Útočné ponorce třídy *Los Angeles*, USS *Asheville*, se nedávno podařilo nasadit autonomní podvodní dron. Měl tvar torpéda a byl vybaven řadou senzorů, včetně videokamer. Dron v tichosti sledoval plavbu ponorky *Gorae* z jejího doku v Sinpo až k její současné poloze. Věřilo se, že *Gorae* je první a jedinou ponorku v severokorejské flotile, schopnou vypustit balistickou raketu. Dron nasazený ponorkou *Asheville* odváděl fantastickou

práci. Americkému námořnictvu poskytoval živý video přenos pohybu diesellové ponorky, a navíc tyto záběry vysílal přímo do Střediska bojových informací *Benfoldu*. Bylo to vůbec poprvé, co mohla armáda naživo sledovat vypuštění severokorejské balistické střely odpalované z ponorky. Námořní zpravodajství tak získalo přístup k nesmírně cenným informacím.

O *Gorae*, ponorce vlastní severokorejské výroby, toho nebylo příliš známo, nicméně nezapřela výraznou podobnost s ponorkami stejného typu a velikosti používanými druhdy Sovětským svazem. Předpokládalo se, že je schopna vypustit pouze jednu balistickou střelu najednou – KN-11, neboli Pukkuksong-1. Úspěšně tak učinila jen o pár měsíců dříve, ovšem po řadě neúspěšných pokusů. Dříve probíhaly na moři, ale dnes kotvila necelé dva kilometry od pobřeží námořní základny v Sinpo, ponořená v hloubce pouhých patnácti metrů. Dron a jeho kamery tedy měly usnadňovat práci.

Dolet rakety Pukkuksong-1 se odhadoval na něco přes 500 kilometrů, a pro Spojené státy tak nepředstavovala žádné nebezpečí. Jen pro srovnání, americká balistická střela Trident II SLBM se mohla pochlubit doletem více než 6400 kilometrů. Pozemní balistické systémy KLRD už tak neškodné nebyly. Raketa Taepodong-3 měla odhadovaný dolet přibližně 12 400 kilometrů.

Cílem dnešního testu bylo nepochybně potvrdit bojeschopnost *Gorae*, ale stejně důležitý byl i jako signál Spojeným státům a jejich spojencům v oblasti, že KLRD nyní patří do klubu zemí disponujících ponorkovými balistickými raketami. Výroba dostatečného počtu raket potřebného k vychýlení regionální mocenské rovnováhy měla Severokorejci trvat ještě několik dalších let, nicméně jakmile jednou vybaví Pukkuksong-1 jadernou hlavicí, strategická

situace v Asii se navždy změní. Podle nejnovějších odhadů námořní rozvědky a dalších výzvědných služeb to však stále bylo otázkou několika let.

„Vypuštění zahájeno!“ zakřičel Symondsové do sluchátek operační důstojník. Velitelka byla obeznámena s první fází vypuštění rakety. Ta nejprve musela ze spouštěcí trubice do vody. Říkalo se tomu studený start. Kdyby totiž ihned aktivovali raketový pohon, riskovali by katastrofický výbuch, který mohl zničit celou ponorku. Namísto toho raketu nejdříve z trubice vytlačil samostatný nehořlavý plynový generátor – princip podobný šípce vypuštěné foukačkou. Teprve několik vteřin poté, co se raketa bezpečně dostala nad hladinu, došlo k zážehu jejího prvního motoru.

„Sleduju to.“ Symondsová se dívala, jak rostoucí kouřová stopa způsobená startem rakety stoupá vzhůru k šedivé obloze. Uplynulo několik sekund. Pak svůj dalekohled podala opodál stojícímu námořníkovi. Raketa se pohybovala příliš rychle na to, aby se dala dobře sledovat pomocí jeho skel. Kouřová stopa se snáze pozorovala prostým okem.

„Rychlost mach jedna,“ sdělil jí do sluchátek operační důstojník. „Výška rakety a dráha letu dle očekávání.“

Střela stoupala výš a výš a Symondsová musela zaklonit hlavu.

„Kapitánko, něco není v pořádku,“ ozval se po chvíli důstojník.

„Co se děje?“

„Dráha letu – je jiná, než měla být.“

„Jdu k vám.“

Symondsová se okamžitě rozeběhla do Střediska bojových informací.

Co to má sakra znamenat?

Kosmodrom Si-čchang

Středisko včasného varování před balistickými raketami

*Strategické raketové síly Čínské lidové osvobozené armády
(ČLOA)*

Si-čchang, Sečuán, Čínská lidová republika

Major Čínské lidové osvobozené armády tvrdým pohledem bedlivě sledoval monitor přenášející satelitní data. V záři monitoru měl jeho obličej téměř jantarově žlutou barvu. „První fáze odpojení dokončena. Výška dvě stě šedesát čtyři kilometrů a stoupá.“

Kapitán ČLOA, který seděl u sousedního řídicího panelu, jeho slova potvrdil a dodal: „Konečná rychlost dosažena. Čtyři tisíce čtyři sta metrů za sekundu a letí.“

Za nimi stojící plukovník ČLOA se rozzářil. „Výborně!“ „Druhý stupeň zažehnutí aktivován. Odpočítávání zahájeno. Šedesát sekund,“ hlásil major.

Malá skupina důstojníků Čínské lidové osvobozené armády se shlukla v zabezpečené části místního civilního zařízení. Snažili se nedávat najevo své rozrušení. Za necelou minutu budou Američané velice překvapeni.

Severokorejská raketa, kterou Američané mylně označili jako Pukkuksong-1, se chovala přesně tak, jak měla. Číňané to museli vědět.

Sami ji navrhli.

V přilehlé místnosti sledoval pohyb rakety také čínský civilní inženýr. Snažil se vyhýbat ostražitému pohledu svého nadřízeného, komunistického funkcionáře a stoupence tvrdé stranické linie. Inženýr zvedl sluchátko zabezpečené pevné linky. Vytočil číslo. Snažil se přitom skrýt svůj strach. Za takový telefonát mohl na dvacet let skončit v tajném armádním táboře otrocké práce – v tom lepším případě. Nechal telefon přesně třikrát zazvonit a zavěsil.

Doufal, že tu zprávu na druhé straně zachytí a pochopí. Nejspíše si totiž právě podepsal ortel smrti.

Buckleyho letecká základna, Colorado, USA

460. kosmické křídlo

2. eskadra vzdušného a kosmického varování (EVKV)

Infračervený protiraketový satelit americké armády SBIRS GEO-3 se nacházel vysoko na geosynchronní oběžné dráze nad asijským kontinentem a monitoroval let té samé severokorejské rakety. Trajektorii balistické střely a její letové parametry v reálném čase graficky znázorňovala širokoúhlá nástěnná obrazovka v monitorovacím středisku EVKV, ale relevantní data v souladu se standardním postupem zároveň nahlas předčítali poddůstojníci vzdušných sil sloužící ve specializovaných odděleních.

„Druhý stupeň zažehnutí dokončen.“

„Výška 640 kilometrů.“

„Došlo k oddělení hlavice.“

Četař stojící vedle velící důstojnice, ženy v hodnosti majora, hlasitě zašeptal: „Doufejme, že je to jenom atrapa.“

Jeho poznámku ignorovala. Četař neuměl zavřít pus, zvláště když byl nervózní. Samozřejmě, že ta hlavice byla falešná. Bylo to zkušební test, nikoliv první úder.

Zadívala se na nástěnnou obrazovku a chvíli studovala sedm počítačem generovaných pravděpodobných trajektorií. Každá byla vyznačena jinou barvou. Nejvzdálenější bod dopadu se nacházel dva tisíce dvě stě kilometrů od výchozího bodu v Sinpo, přibližně devět set šedesát kilometrů na východ od severního pobřeží Japonska.

Zamračila se. Zнала technické parametry a schopnosti severokorejské Pukkuksong-1, a tak jí neušlo, že dráha této

rakety byla úplně jiná, než by čekala od dnes testované balistické střely odpálené z ponorky.

„Majore?“ otázal se četař polekaně, až mu přeskočil hlas. Ale nemusel ani nic říkat. Oči všech přítomných se upínaly na obrazovku.

„Vypadá to, že se ta hlavice rozpadá.“

Přistoupila blíž a nevěřícně kroutila hlavou.

„Do prdele.“

„Madam?“

Na odpověď však byla příliš zaneprázdněná. Sedm barevně označených stop se náhle rozdělilo v jednadvacet. Věděla, že let rakety sice monitorují americké vzdušné i pozemní stanice po celém světě, ale podle standardního postupu musela ihned zvednout telefon a zavolat svému nadřízenému, veliteli křídla.

Ta hlavice se nerozpadala.

| 5

*Audacity, tělocvična smíšených bojových umění (MMA)
Springfield, Virginie, USA*

Dódžó, tělocvična bojových umění, se nacházela v obchodním domě nedaleko místní univerzity a necelé tři kilometry od bezpečného úkrytu Campusu. Venku bylo chladno a mírně pršelo, ale po posledních zkušenostech ze Severního moře se Jack cítil jako na Bahamách.

Tělocvičnu vlastnil Hector Martinez, přezdívaný Rváč, bývalý poddůstojník speciální jednotky amerického námořnictva Navy SEAL. Jakožto držitel černého pásu v brazilském bojovém umění džiu-džitsu nyní trénoval profesionální zápasníky MMA, kteří díky jeho znalostem povětšinou dominovali svým váhovým kategoriím.

Martinez často spolupracoval i s jinými instruktory, aby svým studentům co nejvíce rozšířil obzory a zajistil bohatší tréninkové možnosti. Někdy zval také svého přítele Doma Carusa, aby jeho tým cvičil v umění krav maga. Dom se ji naučil v indickém Paravuru od svého mentora a přítele Arika Yacobyho, bývalého příslušníka Šajetet 13, elitní jednotky námořnictva Izraelských obranných sil – později jej i s celou rodinou zabila bomba odpálená vražedným komandem pod iránským velením.

Dom sice neměl certifikát instruktora krav magy, ale jeho dovednosti, stejně jako jeho reálné bojové zkušenosti, byly daleko cennější než nějaký kus papíru. Doma bavilo vyučovat dychtivé studenty nejsmrtonosnějšími a nejpraktičtějšími formám neozbrojené sebeobrany, vyvinuté během těžkých let pouličních bojů izraelskými ozbrojenými silami, ale zároveň to pro něj byl způsob, jak uctít památku svého mrtvého přítele.

Jack byl stejně jako ostatní členové týmu během dlouhého letu domů z Norska do Virginie na palubě luxusního soukromého letadla Gulfstream G550 úplně vyčerpaný. Ale přesto nemohl pořádně spát. V duchu si stále přehrával situaci s onou blondýnkou, ten nešťastný „blondatý scénář“, jak tomu teď sám pro sebe říkal. Jistě, rozptýlila ho, ale on nemohl přestat myslet hlavně na ten nůž. Dvě hodiny před přistáním na Reaganově letišti ve Washingtonu se Jack rozhodl probudit Doma. „Potřeboval bych laskavost.“

„Jasně, bratránku. O co jde?“

Jack byl sice vycvičen pro boj zblízka i rukama, ale chtěl být lépe připravený pro případ, že by ještě někdy musel čelit další sečné zbrani. Požádal Doma o pomoc.

„Chceš nějakou mačetu?“ zasmál se Dom, oči stále zakalené spánkem.

Jack zavrtěl hlavou. „Po probuzení ti to moc dobře nepálí.“

Před přistáním zavolal Dom Martinezovi s žádostí o radu a ani ne za týden byla domluvena dnešní soukromá instruktaž.

Jack s Domem klečeli naboso na tlusté tréninkové žíněnce a čekali na Martineze a dalšího instruktora, který měl přijít s ním. Čekali v tichosti; jednak z úcty k tradicím a jednak proto, že se cvičili v duchovní bělosti – spirituální technice, kterou jejich týmu nedávno představila Adara. Technika jim pomáhala lépe se soustředit, podporovala kreativitu a stimulovala pozornost. Tým pak mohl být produktivnější v každém aspektu jejich práce, boj nevyjímaje.

Jack s Domem na sobě měli kraťasy a trika s krátkým rukávem. Tréninkové úbory odhalovaly jejich nohy, ramena a ruce plné nachově zbarvených modřin, připomínek nedávné záchranné operace na ropné plošině. Jack měl navíc ještě monokl, pozůstatek chvíle, kdy se hlavou praštil do žebříku.

Jack byl stále k smrti unavený a rozbolavělý, ale příležitost zacelit škvírku v jeho bojovém brnění ho držela na nohou. Kolem krku měl malý stříbrný přívěsek s japonskými symboly pro *kaizen* – neustálé zdokonalování. Pro něj to ovšem byl více než pouhý kousek kovu. Symbolizoval totiž jeho osobní úsilí být nejlepší ve všem, co dělal – bez ohledu na následky.

Jeho vyčerpaná mysl se začala toulat. Jack si uvědomoval, že část jeho neustálého úsilí o dokonalost měl na svědomí jeho otec, Jack starší. Ne že by ho snad někdy do něčeho nutil nebo že by na něj kladl přehnané nároky. Právě naopak – když vyrůstal, táta mu projevoval jen bezpodmínečnou lásku a podporu.

Podle jednoho starého rčení je prý „na škodu znát někoho až příliš dobře“, ale v Jackově případě platil přesný opak. Jeho otec pro něj byl hrdinou dávno předtím, než se dozvěděl o všech jeho tajných aktivitách z dob, kdy on sám

byl ještě dítě. Pro Jacka tak bylo těžké nesnažit se vyrovnat živoucímu příkladu svého otce – ne proto, aby si tím získal jeho lásku a uznání, ale z lásky a úcty k muži, jehož měl tu výsadu nazývat otcem.

Když byl mladší, jeho matce dělalo starosti, že se otci snaží vyrovnat až příliš. „No a co jsi čekala, když jsi mě taky pojmenovala Jack?“ řekl jí jednou z legrace. Ona jen pokrčila rameny a připustila, že má pravdu. Sama ostatně nebyla jen tak někdo. Vedla katedru očního lékařství na Univerzitě Johnse Hopkinse. Jeho rodiče odjakživa ztělesňovali ideál disciplinovaného života zasvěceného službě ostatním. Bylo to vskutku to nejlepší dědictví, jaké mohlo dítě od rodičů dostat, a on a jeho sourozenci začali z tohoto dědictví čerpat už v den, kdy se do této rodiny narodili.

Ze vzpomínek jej vytrhl až Martinezův příchod do dódžó. Spolu s ním dorazil tmavý, malý a štíhlý Asiat. Zdálo se, že je přinejmenším o dvacet let starší než všichni ostatní. Vyzařovalo z něj nenucené sebevědomí a odhodlání. V ruce držel malý kožený vak srolovaný jako ručník. Jack usoudil, že to nejspíš bude ten zvláštní instruktor, kterého mu domluvil Dom. Oba vstali.

Čtyři muži se krátce uklonili zarámovanému portrétu Martinezova brazilského mistra pověšenému na východní stěně, načež se Dom i Jack uklonili svým instruktorům, kteří se potom na znamení vzájemné úcty uklonili jim. Takové chování vyžadovala etiketa bojových sportů. Jackův otec často říkával, že mnoho problémů sužujících Ameriku by se dalo vyřešit, nebo alespoň zmírnit, kdyby se podařilo obnovit vzájemnou úctu mezi lidmi. Juniorovi nezbývalo než souhlasit.

Martinez se usmál a podal Domovi svoji popáleninami zjizvenou ruku. Dom ji přijal. „Rváči, tohle je můj přítel, Jack. Jacku, tohle je sensei Martinez.“ Jack se bezděčně opět zlehka uklonil, ale Martinez se natáhl, aby mu potřásl rukou.

„Každý Domův přítel je i mým přítelem. Říkejte mi Rváči.“
Potřásli si rukou.

Martinez pak ukázal na muže, kterého s sebou přivedl. „Toto je mistr Amador Inosanto, odborník na eskrimu, pen-
cak silat a další bojová umění. Proslul zejména díky svému
umění boje s čepelemi. Trénoval vojenské a policejní jednot-
ky po celém světě a je mi ctí, že přijal mé pozvání a vrátil se
do mého dódžó.“

Amadorovou nenápadnou tváří proběhl jemný úsměv. „Už dost těch formalit. Prosím, vždyť jsme všichni přátelé.“
Amador potřásl Jackovi s Domem rukou a nakonec prohlá-
sil: „Pustíme se do toho.“ Naznačil, aby si Martinez a Dom
sedli, ale Jack měl zůstat stát.

Zatímco Martinez s Domem zaujali místo na podlaze, Amador na skládací plastové židli postavené u stěny poma-
lu rozbálil svůj kožený vak. Vybral si tři nože a opatrně je
přinesl k sedícím mužům. Jeden podal Martinezovi, druhý
Domovi a třetí Jackovi.

„Říká se jim různě, ale nejčastěji se nazývají karambity. Tyto tři nože jsem osobně ukoval,“ vysvětlil jim Amador.

Jack si nůž se zájmem prohlížel. Byl poměrně malý, ale měl dvojitou ostrou čepel, která byla zakřivená dovnitř, a vy-
tvářela tak jakýsi půlkruh s extrémně nebezpečným hrotem. Dokonale mu padl do ruky, byl dobře vyvážený a pohodlně
se držel. Jeho tvar a funkce mu připomínaly tygří dráp.

Na konci rukojeti se nacházel ocelový kroužek, kterým bylo možné protáhnout prst, a z tohoto kulatého zakončení
vybíhal další hrot. Jack následoval Martinezova příkladu, prostrčil otvorem ukazováček a zakřivenou rukojeť pevně
stiskl v dlani.

„Ten nůž mě přímo prosí, abych ho použil,“ řekl Jack dychtivě a kroutil přitom zápěstím.

Dom přikývl. „Vypadá, že umí nadělat pěknou paseku.“

„Už jste ho někdy používali při nějaké operaci?“ zeptal se Martinez.

Dom s Jackem zavrtěli hlavou.

„Párkrát jsem je už viděl, ale jsou tak neobvyklé, že jsem myslel, že je používají leda tak nějakí hrdlořezové. Vypadá to jako rekvizita z laciného krváku,“ odpověděl Dom.

Martinez obrátil oči v sloup. „Jsou čím dál populárnější mezi profesionály a členy nejrůznějších jednotek. Dají se koupit s nastavitelnou rukojetí a ochranným pouzdrém, které slouží i pro případné skryté nošení.“ Pak se zadíval na nůž, který držel v ruce. Obdivoval ho. „I když já osobně jsem spíše na ty tradiční.“

„Jak jste možná poznali z mého přízvuku,“ vložil se do diskuze Amador, „pocházím z Filipín. Čepele a nože jsou součástí naší kultury. U nás s sebou nože běžně nosí skoro všichni muži. Někdy právě takové jako ty, které držíte v ruce.“

Amador se odmlčel, zatímco si ostatní znovu prohlíželi své čepele.

Potom pokračoval. „Mnoho našich bojových umění, jako je eskrima, klade důraz na boj s čepelemi, obzvláště s noži.“ Obrátil se k Jackovi. „Ale při souboji jeden na jednoho je mou nejoblíbenější zbraní krátká brokovnice,“ pousmál se.

„Amen, bratře,“ souhlasil Martinez.

Amador nastavil dlaň a Jack mu opatrně podal karambit. Uchopil ho a zvedl vysoko nad sebe. „Ale pokud nemáte brokovnici, pistoli, dokonce ani nůž, jak bojovat s člověkem, který umí zacházet s tímto?“

To by Jack taky rád věděl. To chvilkové zaváhání na ropné plošině, když na něj zaútočila ta blondýnka a bodla ho nožem, jej málem stálo život, a co hůř, i životy jeho týmu. Nedokázal zahnat myšlenku, že se prostě nechal rozptýlit její nápadnou krásou. A zároveň potřeboval mít jistotu, že příště bude na boj s noži lépe připraven.

„Existuje řada technik boje s nožem a stejně tolik existuje také forem obrany.“ Amador se poškrábal na hlavě. „Musíte si však osvojit jeden základní princip, jinak vám všechny techniky budou k ničemu. Proto jsem za vámi dnes přišel.“

Jack s Domem se na sebe podívali. *Tohle bude zajímavý den.*

„Začneme od úplných základů, dobře? Protože pokud chcete bojovat s čepelí nebo se proti ní bránit, musíte jí nejprve porozumět,“ řekl Amador.

„To je ten princip, který si musíme osvojit?“ zeptal se Jack.

Amador zavrtěl hlavou. „Ne.“ Pozvedl nůž tak, aby ho všichni dobře viděli. Dotýkal se jednotlivých částí karambitu a přitom vysvětloval, k čemu slouží.

„Jaké výhody vám v boji dává nůž? Tou první je samotná čepel – tedy ostrá ocel.“ Pomalu otáčel čepelí ve vzduchu nad svým tělem, prováděl precizní pohyby kolem volné ruky a paže. „Bez problému jím proříznete kůži, svaly, šlachy, chrupavky, a dokonce kost. To pěst nedokáže. Nedokáže to ani noha. Ale ocel? Jako nic. Navíc necítí žádnou bolest.“ Znovu se zazubil. „Ta bolest pouze způsobuje.“

„Druhou výhodou je, že prodlužuje váš dosah.“ Ruku s nožem zničehonic prudce vymrštil před sebe. „Pravda, tento ne tolik jako řekněme *KA-BAR* nebo *bowie*, ale nějakých osm až deset centimetrů to bude. A to se také počítá, ne? A v rukou zkušeného nepřítele? Dostatečná výhoda k tomu, aby vás zabil.“

| 6

Amador upozornil ještě na několik dalších rysů svého ručně kovaného karambitu a potom jej opatrně vrátil do koženého vaku. Místo něj si vzal dvě tupé, tréninkové verze. Jeden z nožů si schoval do kapsy a vrátil se zpátky k Jackovi.

„Předpokládám, že máš průpravu v bojových uměních, je to tak?“ zeptal se ho.

Jack přikývl. „Džiju džitsu, karate, judo. Dom mě naučil i něco málo z krav magy.“

„Dobře. Pak jsi tedy obeznámen se základním vykrýváním úderů a s údery pomocí rukou a předloktí.“

„Samozřejmě.“

„A nějaké pokročilejší pohyby, ty, které využívají klouby, tlakové body a podobně, umíš? Jako třeba aikido?“

„Jo, ale mám co zlepšovat. Proto jsem tady.“

„Skvěle! Já taky! Možná mě něco naučíš!“ zasmál se Amador nečekaně. Ale jeho úsměv stejně náhle zmizel a jeho rozesmáté oči se zúžily.

Jack pochopil. Narovnal se a potom se svému učiteli uklonil. Ten jeho gesto opětoval mírnější úklonou.

„Začneme úplně základním pohybem, dobře?“ Amador pravou rukou pozvedl karambit vysoko nad hlavu. „Úplně obyčejný výpad, který často používají pouliční gauneři nebo kriminálníci. Nevyžaduje žádný trénink.“ Pomalu vykročil k Jackovi a zpomaleným pohybem sklopil čepel. Jack proti útoku nastavil své mnohem větší levé předloktí. Amadorova paže se dotkla Jackovy a oba setrvali v názorné pozici.

Amador se otočil k Martinezovi a Domovi. „Vidíte? Je poznat, že je trénovaný. Bez přemýšlení věděl, jak můj útok zablokovat.“ Obrátil se k Jackovi, který byl mnohem vyšší než on. „A co bys měl podle výcviku udělat dál?“

Zatímco Jack levou rukou stále blokoval Amadorovu pravicí s nožem, zpomaleným pohybem naznačil úder pěstí na solar.

„Výborně! Jako z učebnice.“ Amador se uvolnil z pozice a udělal krok zpět. „Teď vám ukážu, co by zvládl o něco lépe trénovaný nepřítel.“